

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. | Συνορομή ἐτήσια : Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 3. — Αἱ συνορομαὶ | ἀρχοῦνται ἀπὸ τοῦ α' φύλλου ἐκάστου ἔτους ἃ εἶναι ἐτήσια καὶ προπληρωτέα. | ΑΡΙΘ. 9.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1879.

Νανάρισμα τῆς κούκλας.

ΝΑΝΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Κοιμήσου, τὸ παιδί μου.
Κοιμήσου, τὸ νιὶ μου.
Κοιμήσου, κούκλα μου χρυσοῦ.
Σὸ εἶσαι ἡ κυρά μου.
Σὸ εἶσαι ἡ χαρά μου.
Καὶ ἡ ψυχὴ μου εἶσαι σύ.
Νανά, νανά, νανά!

Σὰν τὰ παιδάκια τ' ἄλλα
Ἐσὺ δὲν θάλεις γάλα.
Νὰ φάγῃς δὲν ζητεῖς καὶ σύ.
Κοιμήσου τὸ μωρό μου.
Τὸ εὐμορφὸ μικρό μου.
Κοιμήσου κούκλα μου χρυσοῦ.
Νανά, νανά, νανά!

Ποτέ, ποτέ ἀνάμα
Δὲν ανοίξῃς τὸ στόμα.
Νὰ κλαύσῃς σὰν παιδί καὶ σύ.
Κοιμήσου, τὸ νιὶ μου,
Τὸ φρόνιμο παιδί μου,
Κοιμήσου, κούκλα μου χρυσοῦ.
Νανά, νανά, νανά!

Γλυκὰ κοιμήσου τώρα,
Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα,
Παιδί μου, κούκλα μου χρυσοῦ.
Μὲ σάκκα, μὲ βιβλίον
Θὰ πᾶς εἰς τὸ σχολεῖον
Νὰ μάθῃς γράμματα καὶ σύ.
Νανά, νανά, νανά!

Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Ὁ δεισιδαίμων καὶ ἀμαθὴς ἀπλοῦς λαός, ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον μὲ ὄλην τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν, πιστεύει τὴν ὑπαρξὴν τῶν φαντασμάτων ἢ κοινῶς βρυκολάκων, καὶ φρονεῖ ὅτι τὰ τοιαῦτα ὄντα εὐρίσκονται μεταξὺ ἡμῶν εἰς τὴν γῆν πρὸς φόβον τῶν ἀνθρώπων.

Πολλοὶ ἀπερίσκεπτοι καὶ ἀμαθεῖς τινες γράβι, διηγούμενοι εἰς τὰ τρυφερά παιδία μύθους. Ἐκ τὰ ἀποκομιζῶσι, παρεθίτουσι μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ὑπαρξὴν τῶν φαντασμάτων ὅπως τὰ φοβίζωσι καὶ τὰ ἀναγκάζωσι νὰ καθησυχάζουν. οὕτω δὲ ἀπὸ τῆς μικρᾶς εἰσέτι ἡλικίας ἐνσπείρουσιν εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ τὸν φόβον, ἐκ τῶν ὁποίων προέρχονται κάκιστα ἀποτελέσματα, πλείστα

δὲ καθ' ἐκάστην ἔχομεν παραδείγματα τοιούτων δυστυχημάτων.

Διερχόμενοι ἐκ καιρῷ νυκτὸς διὰ τῶν κρεωπωλείων καὶ ἰχθυοπωλείων, βλέπομεν φωτεινά τινα σημεῖα πλανώμενα καὶ μεταβαίοντα ἐξ ἑνὸς σημείου εἰς ἄλλο. Ἐάν τοιῶν ὁ ἀμαθὴς καὶ δεισιδαίμων ἄνθρωπος εὐρεθῇ ἐνώπιον τοῦ φαινομένου τούτου, καταλαμβάνεται ὑπὸ φρίκης καὶ τρόμου, πιστεύων ὅτι αὐτὰ εἶνε φαντάσματα ἐτοιμὰ νὰ τὸν κκοποήσωσιν.

Ἐάν ἐπισκεφθῶμεν ἐπίσης τὴν νύκτα τὰ νεκροταφεῖα, ἐν καιρῷ μάλιστα ὕψους, θέλομεν ἰδεῖ καὶ ἐκεῖ φωτεινά τινα σφαιρίδια, ὁμοιάζοντα πρὸς ἀστέρας, τὰ ὁποῖα ἐξερχόμενα ἐκ τῶν τάφων περιπλανῶνται ἀτάκτως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν. Ὁ ἀμαθὴς ἄνθρωπος μὴ γνωρίζων πᾶθεν παράγονται τὰ φῶτα αὐτά, νομίζει ὅτι οἱ νεκροὶ ἐγένοντο βρυκολακεῖς καὶ φοβεῖται καὶ τρέμει πρὸ αὐτῶν.

Τὸ ἀκόλουθον λυπηρὸν καὶ περιεργὸν συμβῆν συνέβη πρὸ τινος χρόνου ἐν τινι χωρίῳ τῆς Πελοποννήσου:

Χωρικός τις τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποθάνει ἡ σύζυγος ἐξηκολούθει νὰ ἐπισκέπτεται τὸν τάφον αὐτῆς, ἐκτελών τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα. Μίαν ἡμέραν βροχερὰν μεταβάς καὶ πάλιν, ἀλλ' ὀλίγον βραδέως πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἵστατο ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς περιλυπῶς, ὅτε αἴφνης βλέπει ἐκ τινος ὀπῆς τοῦ τάφου ἐξερχομένην φωτεινὴν σφαῖραν ἣτις ἀνῆλθε καὶ ἐστάθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὁ ἀπλοῦς οὗτος ἄνθρωπος νομίσας ὅτι ἡ σύζυγος του ἐβρυκολάκισσε κατελήφθη ὑπὸ φόβου θανατηφόρου καὶ ἀμέσως ἐστράπη εἰς φυγὴν, ἀλλὰ τὸ νομιζόμενον φάντασμα τὸν ἠκολούθει φεύγοντα. Ἐνῶ δὲ ἐκεῖνος ἐτρεχεν οὕτω καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς φωτεινῆς σφαίρας, δύο μεγάλοι κύνες, μαρδρόσκυλλοι, προσέβαλον αὐτὸν καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν πρὸς τὸ νεκροταφεῖον. Ἀλλὰ τότε πλέον ὁ καταδιωκτὸν αὐτὸν δὲν ἦτο ὁ βρυκολάκας, ἦσαν οἱ δύο ἐπιφοβοὶ ἐκεῖνοι κύνες, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ βρυκολάκας ἐφευγε πρὸ τοῦ πεφοβισμένου χωρικοῦ, ὡς νὰ κατεδιώκετο ὑπ' αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπαυ-

θῆσας τέλος, ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοῦ κόπου ἔπεσε νεκρός!

Ἐάν τώρα σὰς ἡρώτων, μικροὶ μου ἀναγνώσται, ποῖος ἦτο ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ καλοῦ αὐτοῦ χωρικοῦ, τινὲς ἐξ ἡμῶν ἠθέλατε βεβαίως μοι ἀποκριθῆ: — «οἱ κύνες», ἄλλοι πάλιν θὰ ἐλέγετε: — «ὁ βρυκολάκας». Μάθετε ὁμῶς ὅτι οὔτε οἱ κύνες ἔπαιζαν, διότι, καταδιώξαντες αὐτόν, ἔκαμον τὸ καθήκον των, οὔτε ὁ βρυκολάκας, διότι βρυκολακεῖς δὲν ὑπάρχουν, οὔτε θὰ ὑπάρξωσι ποτὲ εἰς τὸν κόσμον. Ἡ αἰτία λοιπὸν τοῦ θανάτου ἦτο ὁ φόβος τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς τὴν καρδίαν του ἡ γράβια μάμμη του διηγουμένη πρὸς αὐτόν μύθους περὶ βρυκολάκων καὶ ἄλλη πάλιν κυριωτέρα αἰτία ἦτο ἡ ἀμαθεία του ἢ ὁποῖα τὸν ἔκαψε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχουν βρυκολακεῖς.

Μεῖγα κακὸν ὡς τόσον ἡ ἀμαθεία! Δύναται νὰ μᾶς ἐπιφέρῃ καὶ τὸν θάνατον ἀκόμη ἐκτός ἄλλων πολλῶν καὶ μεγάλων δυστυχημάτων!

Θὰ ἐρωτήσητε ὁμῶς καὶ σεις βεβαίως: — «Τί λοιπὸν εἶνε αὐτὰ τὰ φῶτα, ἀφοῦ δὲν εἶνε βρυκολακεῖς, καὶ πῶς εὐρίσκονται ἐκεῖ ἐπὶ τῶν τάφων, καὶ διατί μᾶς ἀκολουθοῦσιν ὅταν τρέχομεν, φεύγουσι δὲ πρὸ ἡμῶν ὅταν ἐπιστρέφομεν πρὸς αὐτά, ὡς νὰ ἐφοβοῦντο μήπως τὰ συλλάβωμεν;»

Ἰδοῦ, καλοὶ μου ἀναγνώσται, τί ἔχω νὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἐρωτήσεις: Εἰς τὰ ὅσα ὄλων τῶν ζώων, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπομένως, ὑπάρχει ὕλη τις ὀνομαζομένη φωσφόρος, τὸν ὁποῖον πάντες γνωρίζομεν, διότι τὸν βλέπομεν καθ' ἐκάστην προσκεκολλημένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν σπύριτων διὰ τῶν ὁποίων ἀνάπτει τὸ φῶς. Εἶνε ἐκεῖνη δηλ. ἡ ὕλη ἣτις ἀνάπτει ὅταν προστριβῇ ἐπ' ἄλλο σῶματος. Ἐπίσης πάντες γνωρίζομεν ὅτι τὰ σώματα ὄλων τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸν θάνατον σήπονται, καὶ ἕνεκα τούτου ἐξέρχεται δυσωδίας καὶ δυσάρεστός τις ὀσμή· δὲν θὰ ἐσκεφθῆτε ὁμῶς ποτὲ ἴσως μέχρι τοῦδε ὅτι ἡ δυσωδία αὕτη προέρχεται ἐκ τῶν ἀερίων, τὰ ὁποῖα παράγονται

ἐκ τῶν σππομένων πτωμάτων. Μετὰ τῶν ἀερίων λοιπὸν αὐτῶν ἐνοῦται ὁ ἐντὸς τοῦ σππομένου σώματος ὑπάρχων φωσφόρος καὶ ἀποτελεῖ ἐν ἄλλο ἀέριον ὀνομαζόμενον φωσφοροῦχον ὑδρογόσιον, τὸ ὁποῖον ὅταν εὐρῆ διέξοδον ἐξέρχεται ἐκ τῶν τάφων, ἔχει δὲ τὴν ιδιότητα νὰ ἀνάπτῃ εὐθὺς ἅμα παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν αέρα, καὶ τοιούτοτρόπως παράγονται τὰ πλανώμενα ἐκεῖνα φῶτα τὰ ὁποῖα οἱ ἀμαθεῖς, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσι πῶς ἐμφανίζονται ἐκεῖ αἰρνηδίως, νομίζουσιν ὅτι εἶνε βρυκολακεῖς καὶ καταλαμβάνονται ὑπὸ φρίκης.

Τώρα ἐπειδὴ τὰ φῶτα αὐτά εἶνε ἀέριον, καὶ ὡς τοιοῦτον εἶνε ἐλαφρότατα, συμπαρασύρονται ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ αἵρος τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ὀπισθεν ἡμῶν ὅταν τρέχομεν καὶ οὕτω μᾶς ἀκολουθοῦσιν, ἐάν ὁμῶς αἴφνης στραφῶμεν καὶ τρέξωμεν πρὸς αὐτά τότε τὸ ἀήρ, ὁ ὁποῖος ἐμπροσθεν ἡμῶν ὠθεῖται ὑπὸ τοῦ σώματός μας, ὠθεῖ καὶ τὰ ἐλαφρὰ αὐτὰ φῶτα· ἐάν πάλιν σταματήσωμεν εἴτε καθ' ἣν στιγμὴν μᾶς ἀκολουθοῦσιν εἴτε ὀπίσταν προπορεύονται ἡμῶν βλέπομεν ὅτι καὶ αὐτὰ θὰ σταματήσωσι· συμβαίνει δηλαδὴ ὅ,τι ἠθελε συμβῆν ἐάν ὀπισθεν θύρας τινὸς θέσητε τεμάχιον χάρτου καὶ ἀρχίσσητε νὰ ἀνοίγομαι αὐτὴν βιαίως: ὁ χάρτης θὰ παρακολουθῇ τὰς κινήσεις τῆς θύρας.

Τοιαῦτα εἶνε τὰ φαντάσματα καὶ οἱ βρυκολακεῖς περὶ τῶν ὁποίων μᾶς διηγούνται οἱ ἀμαθεῖς, καὶ προσπαθοῦσι νὰ μᾶς παραστήσωσιν αὐτὰ ὡς ἐπιφοβὰ καὶ ἐπικίνδυνα ὄντα. Ἐξ ὅσων ὁμῶς εἶπον ἀνωτέρω, οἱ μικροὶ ἀναγνώσται αἱ: Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἐπέστησαν βεβαίως ὅτι δὲν ὑπάρχουσι φαντάσματα οὔτε βρυκολακεῖς καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβῶνται ἀπὸ τοιαῦτα φαινόμενα. Ἐν μόνον φάντασμα μέγιστον καὶ ἐπιφοβώτατον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, τὸ ὁποῖον πρέπει μὲ ὅλας μᾶς τὰς δυνάμεις νὰ ἀποδιώκωμεν, διότι δύναται νὰ μᾶς καταστήσῃ δυστυχεῖς καὶ ἀθλίους εἰς ὄλην μας τὴν ζωὴν. Τὸ φάντασμα τοῦτο εἶναι ἡ ΛΜΑΘΕΙΑ. Τὸ δὲ ὄπλον διὰ τοῦ ὁποῖου ἀποδιώκεται ἡ ἀμαθεία εἶνε ὁ ἔρωσ

πρὸς τὴν μάθησιν, τὴν παιδείαν, καὶ τὴν ἐργασίαν.

ΣΗ. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Ἦτο πραγματικῶς εὐχάριστον νὰ βλέπη τις τὴν Πηνελόπην ἐργαζομένην πλησίον τῆς μεγάλης ἀδελφῆς τῆς. Ἡ ἡλικία τῆς ἦτο πολὺ μικρά, ἡ δὲ μορφή τῆς τόσον παιδική ὅστε πάντοτε ἐθαύμαζον οἱ βλέποντες αὐτὴν νὰ κάθεται ὡς μικρὰ γυνὴ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ κρατῇ καλῶς τὴν βελόνην τῆς, διὰ νὰ κάμνῃ ὅσον ἦτο δυνατόν λεπτοτέραν τὴν ραφήν. Ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ μας κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας τῆς τόσον μεγάλην ἐργασίαν ὅστε φαίνεται ὅτι εἶναι μικροτέρα τοῦ συνήθους. Ὁ νοῦς τῆς ὅμως εἶναι πρόσηλωμένος κατ' ὀλοκλήρην εἰς τὸ ἔργον τῆς, καὶ ἂς νομίζετε σεῖς ὅτι ἡ ἐργασία τῆς δὲν εἶναι τόσον σπουδαία. Καταγίνεται νὰ μάθῃ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τοῦ ραψίματος, τὸ ὁποῖον αἱ καλαὶ οἰκοδόμοι ἀνομάζουσι «κόμβον» καὶ τὸ συνειθίζουσι ὅταν θέλουν νὰ ἐνώσουν δύο τεμάχια ὑφάσματος εἰς τρόπον ὅστε νὰ μὴ διακρίνεται ἡ ἄκρη. Ἰσως δὲν ἐνοεῖτε τὴν ἐξήγησίν μου, ἀλλ' εἶναι εὐκόλον νὰ ἐρωτήσητε τὴν μητέρα σας, ἥτις προθύμως θὰ σὰς κάμῃ νὰ ἐνοήσητε περὶ τίνος πρόκειται. Οἱ γονεῖς τῆς Πηνελόπης δὲν ἦσαν πλούσιοι, ἐπομένως διὰ νὰ δύνανται νὰ συντηρηθῶσιν ἔπρεπε νὰ κάμνουν οἰκονομίαν. Δὲν εἶχον λοιπὸν ὑπηρέτας οὔτε ἔδιδον τὰς ἐργασίας των εἰς ἐργάτας. Ἡ μήτηρ τῆς Πηνελόπης καὶ ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τῆς ἐξετέλουν ὅλας τὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας καὶ ἔρασαν ὅλα τὰ ἀναγκαζομένα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ὀλίγα, διότι ἡ Πηνελόπη εἶχεν ἄλλους πέντε ἀδελφούς. Ἐπειδὴ δὲ ἤθελε νὰ βοηθῇ καὶ αὐτὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅσον ἠδύνατο, εἶχε ζητήσῃ, πολὺ μικρὰ εἰτέτι, νὰ τὴν διδάξουν νὰ ράπτῃ. Κατ' ἀρχὰς ἐπρόβλεπον ὑφάσματα ἀχρηστά, κατόπιν μανδύλια, ἔπειτα ἔρασαν ἐνδύματα τῆς κοῦκλας τῆς, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφασίσθη ὡς μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὅτι δύναται νὰ τῇ ἐμπιστευθῶσι σπουδαιότεραν ἐργασίαν.

Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ κόμβος ἦτο παρὰ πολὺ μακρὸς! Ἀπὸ κεντροῦ εἰς κεντρον ἡ Πηνελόπη ἐξέβαλε μικρὸν τινα στεναγμὸν ἐν τῷ αὐτῇ ὅμως περιπτώσει ἡ ἀδελφὴ τῆς διὰ νὰ τῇ δώσει θάρρος τῇ ἔλεγε: «Ἐκουράσθης, ἀγάπη μου; λοιπὸν ἐθιμοῦ ἐκαίνην τὴν πυρριμίαν ἣτις λέγει: Φασούλι τὸ φασούλι γερῆζει τὸ σακκάδι. Ἐπίσης καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι μὲ μίαν μίαν βελονίαν θὰ τελειώσωμεν καὶ τὴν μεγαλειτέραν ραφήν. Ἦσο βεβία ὅτι τοῦτο εἶνε ἀληθέστατον».

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἡ Πηνελόπη ἀνεπαύθη ὀλίγον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν κήπον διὰ νὰ παίξῃ μετὰ τὴν γαλήν τῆς. Ὅτε δὲ ἤναψαν τὴν λάμπαν, ἔπαυθη, χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν προσκαλέσῃ, διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν ἐργασίαν τῆς. Ἡ μήτηρ τῆς εὐχαριστήθη παρὰ πολὺ αὐτὴν τὴν φεραν ἐκ τοῦ ραψίματος τῆς Πηνελόπης, καὶ τῇ ὑπεσχέθη νὰ τῇ διδῇ, εἰς τὸ ἐξῆς, ἐν λεπτοῖς δι' ἑκάστον πῆχυν ραψίματος, τὸ ὁποῖον ἤθελε κάμει. Ἡ Πηνελόπη, ἀκούσασα τοῦτο, ἠεβάνθη μεγάλῃν χαρᾷ, διότι ἦτο βεβία ὅτι θὰ δύναται ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς νὰ διδῇ ἐλεημοσύνην. * *

ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΥΓΝΩΜΟΝΑ ΧΩΔΑ

(Παρά μύθιον).

Ἦτο μία φορὰ μία γυναίκα τόσον πτωχὴ, ὅστε δὲν εἶχε ψωμί νὰ φάγῃ. Εἶχεν ἓνα παιδί μόνον τὸν Ἀποστόλην τὸν ὁποῖον ἐστελλε εἰς τὸ δάσος νὰ μαζεύῃ ξύλα καὶ νὰ τὰ πωλῇ εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀγοράζον ψωμί. Ὁ Ἀποστόλης ἐπῆγαινε ὁ δυστυχὴς κάθε ἡμέραν, ἐμάζευε ξύλα καὶ τὰ ἐπώλει δύο πεντάρια. Μετὰ αὐτὰς ἐπῆραζε ψωμί καὶ τὸ ἐπῆγαινε εἰς τὴν μητέρα του. Μίαν ἡμέραν ὅμως, πρὶν ἀγοράσῃ ἀκριβὴ ψωμί, ἀπήντησεν εἰς τὴν ὁδὸν πολλὰ παιδιά συνθροισμένα, τὰ ὁποῖα ἐμάζευναν πέτρας διὰ νὰ σκοτώσουν ἓνα φεῖδι, καὶ εἶπε εἰς τὰ παιδιά, μὴ σκοτώνετε τὸ φεῖδι νὰ σὰς δώσω μίαν πεντάρια. Τὰ παιδιά ἐδέχθησαν αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ἔρασαν τὴν πεντάρια καὶ ἔτρεξαν μετὰ χαρᾷ, καὶ ἀφήσαν τὸ

Ἡ ἐργασία τῆς μικρῆς Πηνελόπης.

φεῖδι νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ τὸ φεῖδι δὲν ἔφραγε ἠκολούθει τὸν Ἀποστόλην, ὁ ὁποῖος ὑπῆγε εἰς ἓνα φούρνον, ἠγόρασε μίαν πεντάρια ψωμί καὶ ἔπειτα ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι του. Τὸ

φεῖδι ἐπῆγαινε κατόπιν του. Καθὼς ὁ Ἀποστόλης ἐφθασεν εἰς τὸ σπίτι του μαζὶ μετὰ τὸ φεῖδι, ἡ μάννα του τὸν ἠρώτησε, διατί ἔφερε σήμερον ὀλίγον ψωμί, καὶ τί φεῖδι

'Απόψε ἔφυγεν ὁ ὑπρέτης καὶ μοῦ ἐπῆρε καὶ τὸ δακτυλίδι».

«Μπᾶ! εἶπεν ἡ γάτα, τοῦτο διορθοῦται εὐκολα· μὴ λυπῆσαι. Δός μου τὸν σκύλον καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ σοῦ φέρω τὸ δακτυλίδι».

Ὁ Ἀποστόλης ἔδωκε τὸν σκύλον. Καὶ ἡ γάτα καθέβη ἐπάνω εἰς τὸν σκύλον ἐπῆγε εἰς τὸ ὑάλινο παλάτι τοῦ ὑπρέτου τῆς βασιλοπούλας. Εἰσῆλθε καὶ ἔψαξεν εἰς ὄλας τὰς τρύπας τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ εὑρίσκε πουθενά. Ἐπὶ τέλους ὁμως ἀνεκάλυφεν ὅτι ὁ ὑπρέτης τὸ εἶχε κρυμμένον εἰς τὴν γλωσσάν του ὑποκάτω. Τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὸ βγάλῃ ἔξω; Ἐσκέπη νὰ πιάσῃ ἕνα ποντίκον. Ἀρ' οὐ δὲ τὸν ἐπίασε, τοῦ εἶπε: «ἐγὼ δὲν σε τρώγω. Νὰ μοῦ κάμῃς ὅπως καὶ σὺ ἐν καλόν. Νὰ ὑπάγῃς νὰ χέσῃς τὴν οὐραν σου εἰς τὴν μύτην τοῦ ὑπρέτου, ὅταν κοιμᾶται». Τὸ ποντίκι εἶπεν ὅτι τὸ κάμνει προθύμως. Καὶ καθὼς ἐκοιμᾶτο ὁ ὑπρέτης, τὸ ποντίκι ἔχωσε τὴν οὐραν του εἰς τὴν μύτην τοῦ ὑπρέτου. Ὁ ὑπρέτης ἤρχισε νὰ πτερνίζεται καὶ τὸ δακτυλίδι ἐπετάχθη ἔξω καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς. Τὸ ἤρπασεν ἀμέσως ἡ γαλῆ καὶ καθέβη πάλιν εἰς τὸν σκύλον ἔφυγε δρομικῶς. Καθὼς δὲ ἐπέβαινεν τὴν θάλασσαν, ὁ σκύλος ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸ δακτυλίδι καὶ εὐθὺς ὡς ἡ γάτα ἐπῆγε νὰ τοῦ τὸ δείξῃ, ὁ σκύλος ἀνυπόμονος βέλων νὰ τὸ παρατηρήσῃ καλλίτερα ἐσπρωξέ τὸ δακτυλίδι μὲ τοὺς πόδας του καὶ τὸ δακτυλίδι ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ κατέπιεν ἐν ψάρι. Ἡ γάτα ἤρχισε νὰ θρηνῇ διὰ τὸ κακὸν ὅπου ἔγινε καὶ δὲν ἤξευραν ποῦ νὰ ὑπάγουν. Εἰς τὴν θάλασσαν δὲν ἠμπόρουν νὰ μείνουν περισσότερον καιρὸν ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ πλοῖον τὸ ὅποιον ἦτο ἑραγμένον ἐκεῖ πλησίον. Ἡ γάτα ἔδραμεν εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ ἤρχισε νὰ τὸν κατακεῖν. Ὁ πλοίαρχος εἶπε, αὐτὴ καλὴ γάτα ποῦ εἶνε αὐτή. Ὅταν τὴν ἐσπέραν ἔλθω εἰς τὸ σπίτι μου, δὲ σοῦ δώσω τὰ ἔντερα τοῦ ψαριοῦ, ποῦ ἤγορασας». Καὶ τὸ βράδυ μὲ τὴν γάταν καὶ τὸν σκύλον ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι του. Καὶ καθὼς ὑπεσχηθῆ ἔδωκε τὰ ἔντερα εἰς τὴν γάταν. Μέσα εἰς τὰ ἔντερα ὁμως ὑπῆρχε τὸ δακτυλίδι. Τί χαρὰ ποῦ

ἠθάνθη ἡ γάτα. Εὐθὺς καθάλλικε τὸν σκύλον καὶ τρέχει εἰς τὸν Ἀποστόλη καὶ ἀπ' ἔξω ἀκόμη φωνάζει: Νιάνου, νιάνου. Ὁ Ἀποστόλης καθὼς εἶδε τὴν γάταν φαιδρᾶν, ἠρώτησεν ἂν τὸ εὑρε. Καὶ ἡ γάτα τὸ ἔδωκεν εὐθὺς καὶ διηγήθη ὅσα συνέβησαν. Ὁ Ἀποστόλης ἐμάλωσε τὸν σκύλον διὰ τὴν ἀπροσεξίαν. Ἐπειτα ἔγλυψε τὸ δακτυλίδι καὶ εὐθὺς ἐπαρουσιάσθη ὁ ἀράκης, τὸν ὁποῖον διέταξε νὰ φέρῃ τὴν βασιλοπούλαν, καὶ τὸν ὑπρέτην καὶ ὅλον τὸ παλάτι. Καὶ τοῦτο εὐθὺς ἔγινε. Ἡ βασιλοπούλα, ἀμα εἶδε τὸν Ἀποστόλην ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τῷ ζητῇ συγγνώμην, διότι καὶ αὐτὴ ἠσθάνθη εὐθὺς τὸ κακὸν ποῦ ἔκαμε. Ὁ Ἀποστόλης ὁμως ἐσυγχώρησε τὴν βασιλοπούλα, τὸν δὲ ὑπρέτην του ἔστειλε εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐκτοτε ἡ βασιλοπούλα καὶ ὁ Ἀποστόλης ἔζων καλὴν ζωὴν καὶ εὐτυχῇ.

Η. Η. ΟΙΚ.

ΔΕΝ ΔΥΝΑΣΑΙ ΝΑ ΤΟ ΕΣΑΔΕΙΨΗΣ

— Τηλέμαχε, μὴ γράψῃς ἐκεῖ, ἔλεγε πατήρ τις πρὸς τὸν υἱὸν του ὁ ὁποῖος, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ ἀδαμάντινον δακτυλίδιον τῆς μητρὸς του, ἔγραψε δι' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὑέλου τοῦ παραθύρου.

— Διὰ τί νὰ μὴ γράψω;

— Διότι δὲν δύνασαι νὰ τὸ ἐψαλείψῃς.

Ἐνθυμείθε καὶ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, ποσάκις ἐγράψατε μέχρι τοῦδε εἰς μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν δύνασθε νὰ σβέσητε τὰ γραφέντα; Προχθὲς ἀκόμη νομίζω ὅτι σὰς ἤκουσα νὰ λέγητε πικρὰς καὶ πικρὰς λέξεις πρὸς τὴν μητέρα σας. Αἱ λέξεις αὗται ἐγράφησαν ἐντὸς τῆς τρυφερᾶς καρδίας τῆς μητρὸς σας καὶ τὴν καταπίκραναν. Εἶναι εἰσέτι ἐκεῖ ἐγκεκαρχαγμένα καὶ τὴν βαρύνουσιν ὅποταν τὰς ἐνθυμῆται. Δὲν δύνασθε νὰ τὰς σβέσητε.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν πάλιν ἐνῶ ἐπαίζετε μετὰ τῶν φίλων σας ἐψυθωρίσατε πονηρὰν τινα σκέψιν εἰς τὸ αὐτίον ἑνὸς ἐκ τῶν φίλων αὐτῶν. Ἡ σκέψις σας ὁμως ἐκείνη ἐγράφη εἰς τὸν νοῦν τοῦ φίλου σας, καὶ τὸν ὠδήγησε νὰ πράξῃ πονηρὰν τινα πράξιν.

εἶνε πλέον καὶ αὐτὴ ἐγκεκαρχαγμένη εἰς τὸν νοῦν του καὶ δὲν δύνασθε νὰ τὴν ἐψαλείψητε.

Ὅλαι αἱ σκέψεις σας, ὅλοι οἱ λόγοι σας, ὅλαι αἱ πράξεις σας τέλος γράφονται εἰς τὸ

βιβλίον τῆς μνήμης. Προσέχετε! διότι τὰ γραφόμενα ἐντὸς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, τοῦ τὸσον στερεοῦ, χαράσσονται βαθύς καὶ ἰσχυροῦς καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύνασθε νὰ τὰ σβέσητε.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Παιδιά, ὅπου σὲ κάτσοπρο κοιμούσατε κρεβ-
Μὲ πλούτη καὶ μὲ ὠμορφιά, [ὁῦτι
Ρίχτε σ' αὐτὴ τῇ ζωγραφιά
Τὸ σπλάγγικόν σας μάτι...

Ἐν ἀγοράκι νηστικό, λουλοῦδι μαραμένο
Ποῦ δὲν τὸ θρόισαν φιλιὰ
Στῆς μάνας του τὴν ἀγκαλιὰ,
Μέσα στὸ χιόνι ἀρωστο κοιμᾶται τὸ καυμένο.

Εἶναι ψυχρὸ τὸ στρώμα του, σκληρὸ τὸ προσκε-
Συλλογισθῆτέ το καλά, [φάλλι...
Σεῖς π' ἀκουμπᾶτε σ' ἀπαλὰ
Στρωσιδία τὸ κεφάλι.

Οἱ κόποι τοῦ ἐπήρανε κ' ἡ πίκρος τὸν πατέρα
Μιὰ χειμωνιάτικη νυχτιά...
Τὴ μάνα του, ἔσρη ἴτιά,
Ἡ ἀρώστατα τὴν ἐσπρίξωσε τοῦ χάροῦ ἔθουγατέρα.

Κ' ἔμεινε μόνο κ' ἔρημο..... Ἀνήμπορο ἀκμα
Χωρὶς φτερά, χωρὶς λαλιὰ
Τὴ μαύρη ἄρησε φωλιὰ
Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα...

Τώρα στους δρόμους τὸ φτωχὸ παιδάκι διακο-
Κ' ἐλεημοσύνη σὰς ζητεῖ... [νεύει
Ρίχτε στὸ δίσκο ποῦ κρατεῖ
Καὶ φοβισμένο σὰς κυτιᾶ, πολλὰ δὲ σὰς γυροῦσι.

Παιδιά ὅπου κοιμούσατε τὴ νύχτα στῆς μαμάς
Τὴν ἀγκαλιὰ... τὸν οὐρανὸ... [σας
Δόστε στὸ μαῦρο ὄρφανὸ
Τὰ περιττὰ λεπτά σας.

Ὅποιο παιδάκι σήμερ, ὅποιο καλὸ παιδάκι
Δίνει φωμὶ στὸ ὄρφανὸ
Τὴ νύχτ' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
Παραφυλᾷ τὸν ὕπνο του χρυσὸ ἐν ἀγγελάκι.

Ἀθήνησιν Ἀύγουστος 1879.

Ε. Κ. ΣΤΡΑΤΟΥΛΑΚΗΣ.

Ἄλλ' ἔκεινε τοῦ ἀρκάξει
τὴν οὐρά καὶ δυνάξει
τὴν τραβῆ· αὐτὸ σπικράξει
ἐμπροστὰ τῆς πηδουκτά.

Ἡ Ἐλένη εἰς τὴ χεῖλη
εἶχε γέλοιο πονηρό.
καὶ μονάχη τῆς ὠμίλει·
«Κύττα, κύττα, τί χορὸ!»

Ἀγριεῖα τὸ γατάκι
καὶ μὲ πιδήμα τρυφῆ
τῆς ἐμπήγει τὸ νυχάκι
εἰς τὸ χέρι τὸ πικρὸ.

Μία φωνὴ μεγάλη βγάξει,
τὸ πιτῆσι στὴ στιγμή·
αἷμα ἔξαφνα κυττάζει
καὶ τὴν πιάουσε λυγροί.

Κλαίει, πρέχει σὲ γωνία
μαζευμένη ταπεινή.
γὰ νὰ κρύψῃ τὴν κακία
καὶ τὸ χέρι ποῦ πολεῖ.

Ἡ μητέρα τὴν ἀφίνει
εἰς τὴν θίσιν τῆς αὐτῆς
νὰ νοήσῃ καὶ νὰ κρίνῃ
πρᾶξιν ἀδικον μεμπτήν.

«Παίσμων κόρη, γὰ νὰ μάθῃς,
λέγει τέλος, νὰ ἀκούῃς,
τοῦτο ἔπρεπε νὰ πᾶθῃς
μετὰ λύπης ἐπικρούς».

Γ. Α. Θ.

Ο ΑΕΤΟΣ

Ὁ αἰετός εἶνε μεταξύ τῶν πτηνῶν ὁ ἰσχυρότερος, ὁ τολμηρότερος, καὶ ὁ ἐπιφοδωτότερος· εἶνε τέλος ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, καθὼς ὁ λέων εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν τετραπόδων ζώων.

Εἶνε πτηνὸν ἀρπακτικόν, δηλαδὴ ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποῖα τρέφονται μὲ σάρκα. Οἱ μεγαλύτεροι αἰετοί, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη, ἔχουσι μήκος σχεδὸν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος πήχεως, οἱ δὲ πτέρυγές τινος ὅταν ἴεν ἀνοιγμέναι μετροῦσιν ἐνίοτε τέσσαρας πήχεις. Ἡ δύναμις του εἶναι τοσαύτη ὥστε δύναται νὰ σηκώσῃ μικρὸν ἀρνίον κρατῶν αὐτὸ διὰ τῶν ὀνύχων του καὶ ἱπτάμενος νὰ τὸ φέρῃ μέχρι τῆς φωλεᾶς ἢ ὁποῖα ὀνομάζεται κυλιά. Οἱ ὄνοι τοῦ αἰετοῦ εἶνε κατεσκευασμένοι οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ τοὺς συστέλλῃ καὶ νὰ τοὺς διαστέλλῃ καθὼς ἢ

γαλῆ. Τὸ ράμφος αὐτοῦ εἶνε γυρπὸν, ἰσχυρὸν καὶ κοπτερόν· εἶνε τὸ τελειότερον ὄπλον του. Οἱ πόδες του εἶνε βραχεῖς, ρωμκαῖοι, καὶ καλύπτονται ὑπὸ πτερῶν μέχρι τῶν δακτύλων.

Οἱ αἰετοὶ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀθηράγοι καὶ πρὸ πάντων κἀνομοὶ προμηθεῖαν πολλοῦ κυνηγίου ὅταν ἔχουσι τὰ μικρὰ τῶν νὰ θρέψωσιν. Βί: μερικὰς γῶρας, οἱ χωρικοὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ κυνήγιον, πηγαίνουν λίαν πρὸς εἰς τὰς φωλεὰς τῶν αἰετῶν, καὶ, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἐνοεῖται, κλέπτουσι τὸ κυνήγιον τῶν, τὸ ὁποῖον συίσταται ἐξ ἀφθονίας λαγῶν, κουνιλιῶν, χηνῶν, νησσῶν, ὄρνιθων, καὶ κυλῶν ἀκόμη. Ἐνίοτε ἐπιστρέφουσιν οἱ αἰετοὶ κατ' ἣν στιγμήν τελείται ἡ κλοπή· τότε ὁ κλέπτης ἀναγκάζεται νὰ συνάψῃ ἐπικίνδυνον πάλην πρὸς τὸν νοικοκύρη.

Ὁ αἰετός κτίζει συνήθως τὴν φωλεάν του ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου μέρους τῶν ἀπροσίτων βράχων, ἐκλέγει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρύπαν τινὰ μὴ προσβλλομένην ὑπὸ τῆς κακοκαιρίας. Ἐνίοτε ὅμως ἡ φωλεὰ τοῦ αἰετοῦ εἶναι καθολοκληρίαν ἐκτελειμένη εἰς τὸν ἀνεμον, διότι εἶναι πλατεῖα, καὶ ὄχι κοίλη καθὼς τῶν ἄλλων πτηνῶν. Συσταρεῖται κλῶνας δένδρων, καὶ πρὸς μὲν τὰ κάτω θέτουσι τοὺς παχυτέρους, πρὸς δὲ τὰ ἄνω βαθμυδὸν τοὺς λεπτοτέρους καὶ ἐλαφροτέρους. Ἡ οὕτω κατασκευαζομένη φωλεὰ, ἔχει μήκος ἕως δυὸ καὶ ἡμίσεως πήχεων, ὕψος δὲ ἕως ἐνὸς πήχεως. Τὸ ἄνω μέρος τῆς φωλεᾶς στρώνεται μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας, διότι ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἄλλο ἀποθεῖται δύο καὶ ἐνίοτε τρία ὄχι διὰ νὰ τὰ θερμάνῃ ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας, ὅποτε ἐξέρχονται ἐκ τῶν ὠν οἱ αἰτιδεῖ· καὶ τότε ἡ μὲν μήτηρ μένει ἀκόμη ἐντὸς τῆς φωλεᾶς διὰ νὰ προστατεύῃ τὰ νεογνά τῆς καὶ νὰ τὰ ἀνατρέφῃ, ὁ δὲ πατήρ ἐξέρχεται εἰς κυνήγιον, διὰ νὰ τοῖς φέρῃ τροφήν. Κατόπιν, ὅταν οἱ αἰτιδεῖς γίνωσιν ἀρκετὰ ἰσχυροὶ ὥστε νὰ δύναται νὰ ἱπτανται, ἀποδιώκονται ὑπὸ τῶν γονέων τῶν ἐκ τῆς φωλεᾶς, διὰ νὰ ἀπέλλωσι μακρὰν καὶ κτίσωσιν ἰδικὴν των.

Οἱ αἰετοὶ ἱπτανται πολὺ ὑψηλὰ καὶ μετὰ

Ὁ φύλαξ αἰετός ἐμποδίζων τὴν εἰσοδὸν εἰς μίαν ξένην γυναῖκα.

τοσαύτης ταχύτητος ὥστε εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τοὺς εὗρῃ σφαῖρα ὄπλου. Ἀνοήθονται ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐμψυχον ὄν, καὶ δι' ἐνός μόνου πτερυγίσματος διατρέχουσι διάστημα τριάκοντα πήχεων εἰς ἐν δευτερόλεπτον. Ἐγούσι τὴν ὄρασιν ὀξυτάτην καὶ δύναται νὰ βλέπωσι καὶ τὸ μικρότερον τῶν ζώων ἀπὸ ἀποστάσεως ἀνυπολογίστου. Ἡ ἀκοή των εἶνε λίαν ἀνεπτυγμένη, κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τὰ ἄλλα πτηνὰ ἔχουσι καὶ τὴν ὀσφρησιν λεπτοτάτην.

Ὅλοι οἱ αἰετοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε

γρώματος σκότεινοῦ πλησιάζοντος πρὸς τὸ ξανθόν. Οἱ αἰετοὶ τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἔχουσι λευκὴν τὴν κεφαλὴν. Πρὸ τοῦ ἔκτου ἔτους τὸ πτέρωμα τοῦ αἰετοῦ ἀλλάσσει, στερεοῦται δὲ μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Λέγουσιν ὅτι ὁ αἰετός ζῆ πλέον τῶν ἑκατὸ ἐτῶν, καὶ ὅτι ἀποθνήσκει οὐχὶ ἐκ γήρατος, ἀλλὰ διότι ἡ ἄνω σιαγὼν τοῦ ράμφους του στρέφεται τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ τῆς κάτω ὥστε ἐμποδίζῃ αὐτὸν νὰ τρώῃ. Ἐπὶ πολλὰς δὲ ἡμέρας δύναται νὰ μένη νηπιτικός· ἤκουσα μάλιστα ὅτι αἰετός τις ἔ-

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

κ.κ. Η. Β. Κόρυστον, Σ. Α. Κόριν, Ι. Π. Β. Ζάκυνθον, Δ. Π. Κόρινθον, Γ. Α. Κωνσταντινούπολιν. Ἐλήρθασιν. — κ. Ι. Κ. Β. Νεοχωρίον. Ἐλήρθασιν. Τοῦ λοιποῦ δὲ στέλλονται διὰ τοῦ κ. Θ. Μπ. — κ. Δ. Α. Β. Ζακυνθον. Ἐλήρθασιν. Ἐστάλησαν τὰ ἄλλα εἰς τὴ φαιέλλου, ἐκ

50 φυλ. ἑκάστος. — κ. Ζ. Γ. Ἐρεσον. Τοῦ λοιποῦ δὲ στέλλονται πρὸς ἕνα ἑκάστος. Τὰ χρήματα ἐμβάσται διὰ χρηματοδόμητος. — κκ. Ε. Ρ., Α. Θ., Π. Θ. καὶ Σ. Α. Ἀδριανούπολιν. Κ. Ν. Ἰθάκην, Ν. Σ. Ὀδυσσον. Ἐλήρθασιν. Ἐστάλησαν. — κ. Ι. Γ. Φιλαδέλφειν. Τὸ ἐλάδομα. Σὺς εὐχαριστοῦμεν. Θέλετε λαμβάνει τακτικῶς δεῖ ἐξήτητας.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

ΟΙ ΑΝΑΔΕΧΟΜΕΝΟΙ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΣΥΜΜΟΡΦΩΝΤΑΙ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

α'. Αἱ αἰτήσεις των, ἀπευθυνόμεναι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον «τῆς Διαπλ. τῶν Παίδων» δὲν ἐπιβαρύνουσι τὴν Διεύθυνσιν διὰ ταχυδρομικῶν τελῶν. — β'. Ἡ ΠΡΩΤΗ αὐτῶν αἰτησις περὶ ἀποστολῆς φυλλαδίων δέον νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν (ἀραιουμένης ἐννοεῖται τῆς ἀναλόγου ἐκπτώσεως), ἄλλως δὲν λαμβάνεται ὅπ' ἑσιν. — γ'. Ἀνοίγεται αὐταῖς πίστωσις ΜΕΤΑ τὴν πρώτην των αἰτησιν, τὴν γενομένην συμφωνίως πρὸς τ' ἀνωτέρω. — δ'. Ἡ πίστωσις αὕτη διαρκεῖ ἐπὶ τρεῖς μῆνας. — ε'. Ἐὰν μέχρι τῆς λήξεως τῆς τριμήνου ταύτης προθεσμίας δὲν ἀποσταλέωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τὴν ὑφελήν των, διακόπτεται ἡ παραιτέρω πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τῶν φυλλαδίων. — ς'. Πρὸ τῆς ἀποτίσεως τοῦ ἀντιτίμου τῶν φειλομένων συνδρομῶν ἀποστέλλονται ἐλα τὰ φυλλάδια πρὸς αὐτοὺς, μετὰ δὲ τὴν πληρωμὴν δύνανται νὰ γίνῃ κατ' αἰτήσιν των οἰαδήποτε μεταβολὴ διευθύνσεως ἐνὸς ἢ πλείονων φυλλαδίων κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς συνδρομητάς. — ζ'. Οἱ ἐν τῷ ἔσωτερικῷ πράκτορες ἐπιβαρύνονται διὰ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τῶν κατ' αἰτησιν των πρὸς ἕνα ἑκάστος συνδρομητὴν κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ Γραφείου ἀποσταλλομένων φυλλαδίων· οἱ δὲ ἐν τῷ ἔσωτερικῷ δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν ὄρον τούτου. — η'. Ἡ παρεχομένη τοῖς πράκτορσιν ἔκπτωσησις, οἰαδήποτε σώματα καὶ ἀνζητήσασιν, ὄριστη διὰ μὲν τοὺς ἐντὸς τοῦ κράτους εἰς δραμὰς νέας 20 ἐπὶ ταῖς 100 νέαις, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ ἔσωτερικῷ εἰς 25.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ΜΕΤΕΚΟΜΙΣΘΗ παρὰ τῆς Κυπριακῆς, ἐν τῇ κτίματι τοῦ Σεντοδοχείου τῆς ἠστροπύλεως οἰκίᾳ, Ὀδοῦ Ἐρμού, 72.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐν Ἀθήναις μὲν ἐν τῷ Γραφείῳ, ἀλλοῦ δὲ κατὰ τοῖς κκ. ἀντάποκριτικῆς ἢ κατὰ τοῖς κκ. πράκτορας, καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ ἰσθίου.

Ὅπου δὲν ἔχωμεν ἀντάποκριτὴς ἢ πράκτορας δύνανται ὁ βουλόμενος νὰ ζητήτῃ οἰαδήποτε συνδρομῆς ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις κεντρικοῦ Γραφείου δι' ἐπιστολῆς, ἰσοκλείων ἐν αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον εἰς χρηματικόσημον ἢ χαρτονομίσμα καὶ ἀπευθύνων αὐτὴν πρὸς τὸ Γραφεῖον κατ' εὐθείαν.

Ἐπειδὴ ἡ ΔΙΑΝΟΜΗ «τῆς Διαπλάσεως» καθυστεροῦται ἤδη νὰ γίνεταί ἄμα τοῦ μεγέθους ἀρχομένου, οἱ μὲν ἐν Ἀθήναις συνδρομηταὶ δὲ λαμβάνουσι αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν 1ην ἐκάστου μηνός, οἱ δὲ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐσωτερικῷ παρακαλοῦνται νὰ τὴν ζητήσιν ἐκ τῶν ταχυδρομικῶν Γραφείων ἄμα τῇ ἀρξῇ τοῦ πρώτου ἐξ Ἀθηνῶν ταχυδρομίου ἐκάστου μηνός.

Ἐπειδὴ τινὲς τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις συνδρομητῶν μας παραπονοῦνται περὶ καθυστερήσεως φυλλαδίων, δηλοῦμεν αὐτοῖς, δεῖ ἡ καθυστέρησις αὕτη προέρχεται ἐκ τῶν αὐτῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων διότι ἡ ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἀποστολὴ γίνεταί τακτικωτάτῃ, κλίεστα

διοργανωμένης οὕτως τῆς πρὸς τοῦτο ὑπερσείας. Ἐπομένως πᾶσα αἰτήσις αὐτῶν περὶ ἀνὰ πληρωσεως ἐλλειπέτων φυλλαδίων δέον νὰ συνοδεύηται καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν εἰς χρηματικόσημον.

Παρακαλοῦνται οἱ ΜΗ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ τακτικῶς τὸ φύλλον συνδρομηταὶ νὰ δηλώσῃ τοῦτο ἐγγράφως πρὸς τὸ Γραφεῖον ἵνα ληρῆ ἡ δέουσα πρόνοια παρὰ τῇ ἐνταῦθα Γενικῇ Διεύθυνσει τῶν Ταχυδρομικῶν πρὸς πρόληψιν τῶν ἀνωμαλιῶν.

— Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων ἀνγγέλλει τὴν ἔδοσον παντὸς βιβλίου οὕτινος ἀντίτιπον ἤθελε τῆς σταλῆ δωρεάν.